

## Sprawa T-27/02

### **Kronofrance SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

Pomoc państwa — Decyzja Komisji o niewnoszeniu zastrzeżeń — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Wielosektorowe ramy pomocy regionalnej w odniesieniu do dużych projektów inwestycyjnych

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba w składzie powiększonym)  
z dnia 1 grudnia 2004 r. . . . . II - 4182

#### Streszczenie wyroku

1. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Zarzuty — Brak legitymacji procesowej — Zarzut istnienia bezwzględnej przeszkody procesowej — Skutki*
2. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Osoby fizyczne lub prawne — Akty dotyczące ich bezpośrednio i indywidualnie — Decyzja Komisji skierowana do państwa członkowskiego stwierdzająca niezgodność pomocy państwa ze wspólnym rynkiem bez wszczynania formalnego postępowania wyjaśniającego — Skarga osób zainteresowanych w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE — Dopuszczalność*  
(art. 88 ust. 2 i 3 WE i art. 230 akapit czwarty WE; rozporządzenie Rady nr 659/1999, art. 4 i art. 6)

3. *Pomoc przyznawana przez państwa — Plany pomocy — Badanie przez Komisję — Etap postępowania przygotowawczego i etap postępowania kontradyktoryjnego — Zgodność pomocy ze wspólnym rynkiem — Trudności z oceną — Obowiązek wszczęcia postępowania kontradyktoryjnego przez Komisję*  
(art. 88 ust. 2 i 3 WE; rozporządzenie Rady nr 659/1999, art. 4)
4. *Pomoc przyznawana przez państwa — Badanie przez Komisję — Swobodne uznanie Komisji — Możliwość uchwalenia wytycznych — Pomoc wynikająca z ram wielosektorowych — Skutek wiążący — Kontrola sądowa*  
(art. 87 ust. 3 WE)
5. *Pomoc przyznawana przez państwa — Plany pomocy — Badanie przez Komisję — Wielosektorowe ramy pomocy regionalnej w odniesieniu do dużych projektów inwestycyjnych — Obliczanie natężenia maksymalnej dopuszczalnej pomocy — Ocena stanu konkurencji — Kryteria oceny*  
(art. 87 WE; Wielosektorowe ramy pomocy regionalnej w odniesieniu do dużych projektów inwestycyjnych, pkt 3.4 i 3.10.1)

1. Zarzut niedopuszczalności oparty na braku legitymacji czynnej strony skarżącej jest zarzutem istnienia bezwzględnej przeszkody procesowej, który może, a nawet powinien być badany z urzędu przez sąd wspólnotowy i który w związku z tym może zostać podniesiony przez stronę pozwaną w każdym stadium postępowania.

pozwalające Komisji jedynie na sformułowanie pierwszej opinii w sprawie częściowej lub całkowitej zgodności danej pomocy, a z drugiej strony formalne postępowanie wyjaśniające, o którym stanowi art. 88 ust. 2 WE oraz art. 6 rozporządzenia nr 659/1999, które ma umożliwić Komisji uzyskanie kompletnej informacji o całości danych w sprawie. Tylko w ramach tego ostatniego postępowania traktat nakłada na Komisję obowiązek wezwania osób zainteresowanych do przedstawienia uwag.

(por. pkt 30)

2. W ramach sprawowanej przez Komisję kontroli pomocy państwa odróżnić należy z jednej strony badanie wstępne pomocy, o którym mówi art. 88 ust. 3 WE i które uregulowane jest w art. 4 rozporządzenia nr 659/1999,

W sytuacji gdy bez wszczynania postępowania z art. 88 ust. 2 WE Komisja stwierdzi na podstawie ust. 3 tego samego artykułu traktatu, że pomoc jest

zgodna ze wspólnym rynkiem, beneficjenci gwarancji proceduralnych zawartych w ust. 2 mogą wyegzekwować ich poszanowanie jedynie wtedy, gdy mają możliwość zakwestionowania tej decyzji Komisji przed sądem wspólnotowym. W związku z powyższym w sytuacji, gdy w drodze skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, podjętej po przeprowadzeniu wstępnego badania, strona skarżąca pragnie wyegzekwować poszanowanie gwarancji proceduralnych zawartych w art. 88 ust. 2 WE, sam fakt, że była ona osobą zainteresowaną w rozumieniu tego postanowienia wystarcza dla uznania jej za osobę, której decyzja dotyczy bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. Osobami zainteresowanymi mogą być wszystkie państwa członkowskie oraz każda osoba, przedsiębiorstwo lub stowarzyszenie przedsiębiorstw, których interes prawny mógłby zostać naruszony wskutek przyznania pomocy, w tym w szczególności beneficjent rzeczowej pomocy, przedsiębiorstwa z nim konkurujące oraz stowarzyszenia zawodowe.

(por. pkt 32–34, 37)

planów pomocy, tak by mogła stwierdzić bez pogłębionego badania, że są one zgodne z traktatem albo wprost przeciwnie, że ich zawartość wzbudza wątpliwości pod tym względem.

Formalna część postępowania wyjaśniającego, która pozwala Komisji uzyskać całkowitą jasność co do całości danych w sprawie przed podjęciem decyzji, nabiera nieodzownego charakteru, jeżeli Komisja napotka poważne trudności w ocenie, czy pomoc jest zgodna ze wspólnym rynkiem. Komisja może zatem ograniczyć się do badania wstępnego przy podejmowaniu decyzji o niewnoszeniu zastrzeżeń w odniesieniu do pomocy tylko pod warunkiem, że jest w stanie w toku tego badania nabrać przeświadczenia, iż projekt jest zgodny z traktatem. Natomiast jeżeli to pierwsze badanie spowoduje, że Komisja nabierze odmiennego przeświadczenia albo nawet nie da ono możliwości usunięcia pojawiających się trudności w ocenie zgodności tej pomocy ze wspólnym rynkiem, Komisja ma obowiązek zapoznać się ze wszystkimi koniecznymi punktami widzenia i wszcząć w tym celu formalne postępowanie wyjaśniające przewidziane w art. 88 ust. 2 WE.

3. Badanie wstępne, o którym mówi art. 88 ust. 3 WE i które uregulowane jest w art. 4 rozporządzenia nr 659/1999, ma na celu jedynie zapewnienie Komisji czasu do namysłu i na przeprowadzenie kontroli pozwalającej na sformułowanie pierwszej opinii w sprawie zgłoszonych

(por. pkt 49–52)

4. Ponieważ Komisja przy stosowaniu art. 87 ust. 3 WE dysponuje dużym zakresem swobodnego uznania, wymagającym dokonywania ocen o charakterze ekonomicznym i społecznym, przy których brać należy pod uwagę kontekst wspólnotowy, może ona narzucić sobie sposób wykonywania przysługującego jej swobodnego uznania przez takie akty jak wytyczne, o ile akty te zawierają reguły wskazujące kierunek postępowania tej instytucji oraz nie odbiegają od norm traktatu. W sytuacji gdy Komisja przyjęła wytyczne mające na celu doprecyzowanie, z poszanowaniem traktatu, kryteriów, które chce stosować w ramach przysługującego jej swobodnego uznania, wynika z nich samoograniczenie jej władzy, polegające na tym, że winna ona zastosować się do reguł, które sama sobie narzuciła. W tym kontekście do Sądu należy zbadanie, czy reguły te były przez Komisję przestrzegane.

W ramach oceny zgodności ze wspólnym rynkiem pomocy wchodzącej w zakres ram wielosektorowych określenie stosownego współczynnika korygującego odpowiadającego stanowi konkurencji jest wynikiem analizy strukturalnej i analizy obecnego stanu rynku, której realizacja należy do Komisji w momencie podejmowania przez nią decyzji, w oparciu o obiektywne kryteria przedstawione w ramach wielosektorowych. Ta właśnie ocena Komisji dotycząca zastosowania określonego współczynnika warunkuje wysokość

pomocy, która może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem.

(por. pkt 79, 102)

5. W sytuacji gdy stosując ramy wielosektorowe pomocy regionalnej na rzecz dużych projektów inwestycyjnych Komisja dokonuje oceny czynnika „stan konkurencji”, który pojawia się celem ustalenia, w każdym przypadku oddzielnie, intensywności maksymalnej dopuszczalnej pomocy na rzecz projektów poddanych obowiązkowi zgłoszenia, analiza mająca na celu stwierdzenie, czy rozpatrywany sektor cierpi na strukturalny nadmiar mocy produkcyjnych, stanowi a priori pierwszą analizę, jaką należy przeprowadzić. Jednakże z pkt 3.10.1 rzeczonych ram wynika, że to pierwszeństwo stwierdzenia występowania lub braku strukturalnego nadmiaru mocy produkcyjnych nie oznacza jednak, że Komisja może się w każdym przypadku ograniczyć do tej jednej analizy, gdy dysponuje danymi dotyczącymi wysokości wykorzystania zdolności rozpatrywanego sektora. Zastosowanie najwyższego współczynnika korygującego, maksymalnie zwiększającego wysokość pomocy, jaką można uznać za zgodną ze wspólnym rynkiem, wymaga uprzedniego stwierdzenia braku zarówno strukturalnego nadmiaru mocy produkcyjnych przedmiotowego sektora jak i rynku zniżkowego, chyba że uzna się,

iż brak takiego nadmiaru mocy produkcyjnych oznacza brak rynku niżkowego dla rozpatrywanych produktów, co równałoby się zanegowaniu specyfiki tych dwóch kryteriów oceny czynnika dotyczącego stanu konkurencji.

W związku z powyższym pkt 3.4 ram wielosektorowych należy wyklądać w taki sposób, że w sytuacji gdy dane dotyczące wykorzystania zdolności roz-

patrywanego sektora nie pozwalają Komisji na stwierdzenie z pewnością istnienia strukturalnego nadmiaru mocy produkcyjnych, winna ona zbadać, czy rozpatrywany rynek jest niżkowy. Tylko taka wykładnia ram wielosektorowych jest zgodna z art. 87 WE i z celem tego postanowienia, jakim jest zapewnienie niezakłóconej konkurencji.

(por. pkt 90, 91, 96–98)